

Eduard Marco

DOLORS

*Premi de poesia Sant Cugat
a la memòria de Gabriel Ferrater*

edicions
62

EDUARD MARCO

DOLORS

XXII PREMI DE POESIA SANT CUGAT
A LA MEMÒRIA DE GABRIEL FERRATER

Edicions 62

En la vint-i-dosena convocatòria del premi de poesia Sant Cugat a la memòria de Gabriel Ferrater, el jurat format per Jordi Cornudella, Anna Maluquer, Marta Pessarrodona, Susanna Rafart i Marc Romera va atorgar el guardó a l'obra *Dolors*, d'Eduard Marco.

Primera edició: octubre del 2024

© Eduard Marco Escamilla, 2024

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Tots els drets reservats

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Arvato

ISBN: 978-84-297-8214-1
Dipòsit legal: B. 16.850-2024

TAULA

Que no siga la por disculpa borda... — 13

ESCAMILLA

1. — 17	ESCAMILLA 0 — 19
2. — 21	ESCAMILLA I — 23
3. — 25	ESCAMILLA II — 27
4. — 29	ESCAMILLA III — 31
5. — 33	ESCAMILLA IV — 35
6. — 37	ESCAMILLA V — 39
7. — 41	ESCAMILLA VI — 43
8. — 45	ESCAMILLA VII — 47
9. — 47	ESCAMILLA VIII — 51
10. — 53	ESCAMILLA IX — 55
11. — 57	ESCAMILLA X — 59
12. — 61	ESCAMILLA XI — 63
13. — 65	ESCAMILLA XII — 67
14. — 69	ESCAMILLA XIII — 71
15. — 73	ESCAMILLA XIV — 75
16. — 77	ESCAMILLA XV — 79
17. — 81	ESCAMILLA XVI — 83
18. — 85	<i>Primer vaig adonar-me del que era...</i> — 87

PÉREZ

1. — 91	PÉREZ O — 93
1.1. — 95	PÉREZ I — 97
1.2. — 99	PÉREZ II — 101
1.3. — 103	PÉREZ III — 105
1.4. — 107	PÉREZ IV — 109
1.5. — 111	PÉREZ V — 113
1.6. — 115	PÉREZ VI — 117
1.7. — 119	PÉREZ VII — 121
1.8. — 123	PÉREZ VIII — 125
1.9. — 127	PÉREZ IX — 129
1.10. — 131	PÉREZ X — 133
1.11. — 135	PÉREZ XI — 137

Mai he tingut mesura en l'art d'amar... — 139

ESCAMILLA

1. El que no estrenyen les arrels no ho assoliran les branques.

ESCAMILLA 0

Circulen per ací els indecisos
que dubten constantment de l'estratègia,
els que tenen coratge en alta mar,
solitaris rapsodes, gent de l'horta.
Passeu camí del cor creix el poema,
veureu un punt final en la sortida,
alguns monticles fets amb maquinària,
abrics penjats en creu, companyonia.
La porta és entreoberta per qui vullga
tallar llesques de pa sense malícia,
veniu, avant, seguiu, ma casa és vostra,
ací teniu la clau: ma mare morta.

2. Les arrels només són propietat dels qui no tenen ales.

ESCAMILLA I

La meua família.
La meua família asseguda a la plaça.
La meua família asseguda a la plaça de Borbotó.
Rient.
Sobre el marbre de la vorera.
Sota el palli de l'estiu.
Vora els cotxes dels veïns.
Entre l'aigua de la font.
La meua família.
La meua família i aquella música.
La meua família, aquella música i l'anda.
Els oncles, les cadires, les carcasses i els coets.
La meua família, la processó i els balcons.
Ma mare amb un jersei de ratlles blaves.
Les clavariesses i els cirials.
Els himnes de la nit humint la gola.
Campanes repicant en l'asteroide.
La duta fent tabac tot el silenci.
La meua família, l'eterna immensitat del temps en ordre.
La senda sense son, l'argila dels voltants.
El bou davant de mi, la murta i el perfum
de l'últim tro d'avís, la jovenalla.
La meua família, tots els qui ja no hi són.
El tul caient pels muscles de la infància.

Tanta solemnitat en llengua pròpia.
Setembre repartint els plats de plàstic...

La meua família. La meua família. La meua família.

3. Hi ha qui tem dir el que pensa perquè sap que està equivocat.

ESCAMILLA II

A cegues creuria de nou
si visquera ma mare
que la platja fou pols
i la Terra un escull
i el miracle del vi
un imperi de béns.
A cegues la creuria
enlairant el sabor
del passat per la quadra,
asseguda al xiprer
de les hores mortals,
en la porta aparcant
la fatiga del món.
I creuant el guaret
amb el meu entrepà
per a fer-me costat
en la zona del vent
com un símbol de pau.
A cegues, sí,
vora l'àngel caigut
del betlem de Nadal,
a peus junts, com si res,
fent-me un gest des de lluny
per a dir-me: «Eduard,

no t'atures si muir,
no t'enfoneses al clot
del capvespre morat,
quan invoques asil
seré un bàlsam de llum
sobre el foli més blanc».